

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Ilinca Mare
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DABIJA, NICOLETA

A doua viață / Nicoleta Dabija. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3077-3

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

NICOLETA DABIJA

a doua viață

Editura Paralela 45

Cuprins

Cântul I / 11

Cântul II / 19

Cântul III / 23

Cântul IV / 26

Cântul V / 30

Cântul VI / 33

Cântul VII / 36

Cântul VIII / 39

Cântul IX / 43

Cântul X / 45

Cântul XI / 50

Cântul XII / 54

Cântul XIII / 56

Cântul XIV / 58

Cântul XV / 61

Cântul XVI / 70

Cântul XVII / 78
Cântul XVIII / 84
Cântul XIX / 87
Cântul XX / 89
Cântul XXI / 93
Cântul XXII / 97
Cântul XXIII / 100
Cântul XXIV / 103
Cântul XXV / 106
Cântul XXVI / 108
Cântul XXVII / 111
Cântul XXVIII / 114
Cântul XXIX / 117
Cântul XXX / 120
Cântul XXXI / 122
Cântul XXXII / 127

Cântul I

Mariana a murit în trei zile. Atât i-a luat să moară. Din momentul acela în care a ieșit din apartamentul meu închiriat, am coborât cu liftul și am ajutat-o să urce în mașina ce avea să o ducă acasă, la țară, pentru ultima dată. Eu îmi continuam, într-o veselie ciudată, discuția matinală cu Alex. Nu voiam să o sărut prea repede, deși ea mă striga, cu voce stinsă, să vin să-mi iau rămas-bun. Prelungeam clipa, să nu moară. Am îmbrățișat-o ușor, căci oasele precum vreascurile putrede pândeau, pregătite să se fărâmițeze și să se depună pe fundul sacului de trup. Am promis că o voi ajunge din urmă, negreșit, sâmbătă. Știam că moartea va mai avea răbdare.

A murit tot drumul, prizonieră în bula halucinațiilor provocate de morfină. Nici nu și-a dat seama că timpul mai trece încă și pentru ea. S-a trezit în fața porții. Tata a condus-o spre dormitorul care peste trei zile avea să-i găzduiască moartea. A avut putere să meargă la baie o singură dată, sprijinită de mama, însă, pe drumul înapoi, a căzut în genunchi și nu s-a mai ridicat. Atunci s-a bocit pe sine. Atunci a murit din nou, când a rămas fără speranță. Vineri după-amiaza a cerut să-i fie scoase din șifonier hainele abandonate prin vizitele ei acasă. Și-a regăsit rochia neagră, lungă până-n pământ, în care urma să fie îngropată peste numai șase zile.

Toată dimineața de sâmbătă m-a așteptat. O neîndurare pesemne că o apăsa. Și i-am văzut bucuria. De parcă nu venisem să o scap puțin de singurătate ori de frică, ci de moartea însăși. M-am așezat pe pat, la picioarele ei. Se cufunda des într-un somn scurt, de câteva secunde. „Te-am chemat la mine și eu dorm...“, mi-a spus într-o clipă de luciditate. Îi părea rău că nu poate întreține o conversație. Eu o îmbărbătam, că îmi e de-ajuns să fiu acolo, nu mă deranjează să tăcem, să dormim. I se făcea rușine când halucina. Îi zăream în ochi norii de neliniște. I-a fost jenă și să moară cu mine, deși moartea are ceva indecent, ce-i drept.

Peste noapte Mariana a vrut să rămână singură, însă mama s-a rugat să o lase și pe ea, să o poată îngriji la nevoie. În fond, venisem eu acasă, nu se cuvenea să aflu amănunte. În ziua de Paște, s-a trezit veselă și senină. Ca într-un extaz depus buchet înaintea neantului. A ciocnit cu noi un ou roșu, l-a mâncat. Și o felie de cozonac. A fost ziua vizitelor. Surorile tatei. A stat de vorbă îndelung cu ele, era mândră că luciditatea ei mai rezistă probei continuității. A mâncat și la prânz o felie de pește, lucru care avea să însemne ceva în viața ei: ultima masă pe pământ.

Nu știu cât am vorbit și cât am tăcut stând lângă ea, dar poate i-am ținut totuși de urât. Când adormea, mă așezam la picioarele ei și o vegheam. La trezire, ea era cea care mă privea cercetător și dacă lăcrimam mă mustra printr-o încruntare de frunte. Mă feream să o fac. Au trecut și alte rude pe la noi, s-au perindat până seara, când a ajuns fratele mamei și a plâns-o absurd, fără cuvinte. Mariana s-a indignat. Mi-a mărturisit pe urmă cât de tare a obosit-o. A început iarăși să moară. La ora de culcare a insistat să fie lăsată singură, a alungat-o pe mama. Peste puțină vreme, tot ea a chemat-o. Noaptea de pe urmă își deschisese larg ferestrele.

Cântul II

Când îți moare o soră sau un frate e ca și cum din trunchiul unui copac cu două ramuri pe una ar frânge-o și ar duce-o vântul. Pe cealaltă ramură, rămasă singură, nu o va dura? Nu se va înfi-ora oare copacul întreg? Își va reveni, va continua să crească, însă ciuntit și abătut. Așa cum a rămas sufletul meu, mutilat, cu privirea coborâtă. Am fost trei surori. După moartea Mariane nu mai știu să spun câte suntem și mi-aș dori să nu mă întrebe nimeni.

Nu mai am o soră. Îmi repet în minte: am rămas numai două, am rămas numai două, însă repetiția nu mai este mama învățăturii. Plâng rar și greu. Coșmarul agoniei, al morții, apoi al înmormântării. Datoria de a rămâne lucidă, de a coordona totul, de a nu deveni patetică. Îmbrățișarea noastră rămasă suspendată, acolo sus, cu Mariana trasă spre cer, cu mine atrasă încă de pământ.

Dar sufletul nu este decât energie bună ce se rupe la moarte precum pâinea caldă și se dăruiește celor dragi. Morții se împart. Spiritul eliberat intră în noi, după iubire, o aduimecă, iar când o găsește se depune liniștit la coasta ei. Mariana mi-a dat mie prea multul. Trupul meu o poartă, bucuriile mele vor fi ale ei, gândurile se vor sfă-tui, dragostea o voi împărtași. Ieri, în primul extaz de după moarte,

o răzbunare de pe tărâmul proaspăt răscolit al morții, o încercare a netrăitului de a fi iarăși, prin mine. M-a umilit orgasmul. Liviu ca un bun comun... Și dacă va fi așa de-acum înainte, dacă voi fi nevoită să retrăiesc experiența aceasta, dacă în fiecare îmbrățișare îmi voi aminti de Mariana și ea își va cere dreptul?

Niciodată n-am s-o mai văd. Un crud și mincinos „niciodată”. De parcă eu aș fi nemuritoare. De parcă fiecare supraviețuitor ar fi nemuritor. Mai mult decât conștienți de moarte, suntem animalele acelea care uită că vor muri într-o zi. Ne vom regăsi cândva. Trebuie să existe un drum comun al sufletelor de dincolo. Se zvonește că, în agonie, fiecare om este întâmpinat de un mort drag. Pe mine mă va primi Mariana? Aș vrea să fie ea, să mă ia de mână și să fim vesele precum în dimineața aceea, în aeroport, când așteptam avionul spre Paris și râdeam ca două nebune.

Dar până atunci, nu pot să nu mă gândesc la ce i s-a întâmplat surorii mele. La fiecare trezire e primul gând, prima mirare: chiar a murit? Îmi pare rău și că a trebuit să o întorcem în locul de unde s-a zbatut atâta să iasă, să fugă. Voia să moară la mine. Sau doar refuza să se desprindă de lume. Îi zicea mamei că dacă o ducem la țară nu va mai putea comunica, se va simți prea singură. Era un fel de a spune că o rupem de viață. A acceptat abia cu trei zile înainte, când îi era de-acum prea rău și am insistat și noi, că e Paștele, că e bine să mergem acasă. Ne-a privit lung și cu reproș, așa mi s-a părut, însă a fost de acord. Cu o singură condiție, să vin și eu.

Am avut nevoie de o noapte de singurătate, să mă întreb cine sunt și dacă pot să mă mai părăsesc o dată, pentru un alt timp, habar nu aveam cât. A doua zi am plecat să o văd cum moare. Cât am stat lângă ea, curiozitatea nu-mi dădea pace, mă frământam